

1.

மரத்தடி மகாநாடு

‘பேச்சாளர்கள், நல்ல செயலாளர்களாக

இருப்பதில்லை’

—ஷேக்ஸ்பியர்.

தன்னை ஆதரிக்கும் மாணவர் குழாத்தின் மத்தியில் நின்று கொண்டிருந்த மாஜி லீடர் மூர்த்தி, ஆவேசமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

“நண்பர்களே! நான் இதற்கு முன்பும் உங்களுடன் பல முறை பேசியிருக்கிறேன். இன்றைய என்னுடைய நீண்ட பேச்சைக் கேட்டு நீங்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டு கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தீர்கள். ஆனால் அதுமட்டும் போதாது. நான் இப்போது உங்களிடம் கூறிய திட்டத்தை நீங்கள் செயலில் காட்ட வேண்டும்.

“நீங்கள் ஹாஸ்டலில் செய்யப்போகும் ரகளைதான் நாம் தீட்டியிருக்கும் திட்டத்திற்குப் போடப் பட்டிருக்கும் பலமான அஸ்திவாரம் என்பதை மனதில் நன்றாக நிலை நிறுத்திக்கொண்டு செயல் படுங்கள்.

“நமது ஒற்றுமையும், தீரச் செயலும் சோம்பேறிச் சுப்பையாவையும், ஹாஸ்டல் வார்டனையும் கடந்து கல்லூரி முதல்வரின் கவனத்தைக் கவரவேண்டும். இந்த உணர்வோடு செயல்படுவீர்களா?”—மூர்த்தி ஆவேசமாகக் கேட்டான்.

உடனே சுற்றிலும் கூடியிருந்த அவனது கோஷ்டி மாணவர்கள் கூக்குரலிட்டு ஆமோதித்தனர்.

அவ்வளவுதான் சுப்பையாவினுடைய வாயிலிருந்து இந்த ஒருவார்த்தை வரவேண்டுமென்றுதான் காத்துக் கொண்டிருந்தது போல் மூர்த்தி கோஷ்டியினர் பாதிச்சாப் பாட்டிலே ஆர்ப்பாட்டம் செய்தபடி கையைக் கழுவிக்கொண்டு எழுந்து விட்டனர். கூட்டமாக வந்து சுப்பையாவைத் தாக்க ஆரம்பித்தும் விட்டனர். தடுக்கவந்த கணபதிக்கும் இரண்டு கிடைத்தது.

“ஓ! அவ்வளவு தூரத்துக்கு உனக்கு தைரியம் வந்துட்டுதா? இந்தா வாங்கிக்கோ...இப்போ எல்லாத்தையும் சேர்த்து, நீயே முதல்வர் கிட்டேப் போய் புகார் பண்ணிக்கோ,” என்று அவர்கள் கலைந்து செல்லும்போது கூறிய மூர்த்தியின் வார்த்தைகள் சுப்பையாவின் செவிகளில் தெளிவாக விழுந்து கொண்டிருந்தது.

அவனைச் சுற்றிலும், மேஜை, நாற்காலிகள், டபரா, டம்ளர்கள், இதர சாமான்கள் எல்லாம் ஹால் முழுவதும் தாறுமாறாகச் சிதறி இரைந்து கிடந்தன.

3. பாலுக்கும் காவல், பூனைக்கும் தோழன்

‘மாணவர்கள் பள்ளிகளில் எதைப்படிக்கிறார்கள், எதைப் படிக்கவில்லை என்று நான் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் ஒரு நிபந்தனை; அசாதாரணச் சூழ்நிலையில் கூட அச்சமின்றி உண்மையைப் பின் பற்றுபவனே சிறந்த மாணவன்; உண்மையைப் பின்பற்றுபவனே ஆண்மை பெறுகிறான்? —மகாத்மா காந்தி.

ஆகாயம் நிர்மலமாக இருந்தது! மரம் செடி கொடிகள் லேசாகத் தலையசைத்த வண்ணம் நிமிர்ந்து நின்றன. காணு

‘அறிவும் திறமையும் பெறுவது
மட்டுமல்ல கல்வியின் நோக்கம்.
பிறருடன் ஒத்துவாழ நம்மைப்
பக்குவப்படுத்துவதே அதன் முக்கிய நோக்கம்.’

-டாக்டர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணன்

கலைவாணர் நகர ஏழாவது கிராஸ் தெருவிலுள்ள
ஸ்டாப் வந்ததும் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிய கணபதி நேராக
பாபுவின் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

மாடிக்குச் சென்றபோது, பேசிக் கொண்டிருந்த
பாபுவும், சேகரும் கணபதியைப் பார்த்துவிட்டு ஆர்வத்
துடன் வரவேற்றனர்.

“கணபதி வா...வா, நானும் பாபுவும் இப்ப உன்னைப்
பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்,” என்றான் சேகர்.

“ஆமாம் கணபதி, பேசிய வாய் மூடவில்லை, நீ வந்து
விட்டாய்.” என்று பாபுவும் ஆமோதித்தான்.

“அப்படியா? என்ன விஷயம் பாபு?” என்று கணபதி
ஆவலோடு கேட்டான்.

“ஒன்றுமில்லை, முதலியார் தென்னந் தோப்புக்குள் நீ
யும், மூர்த்தியும், ராஜுவும், ரமேஷும், போனதையும்,
அங்கு ஏதோ, காரசாரமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைப்
பார்த்ததாகவும், நம்ம சுபாஷ் வந்து சொல்லிவிட்டுப்
போனான்,” என்றான் பாபு.

அழையா விட்டாலும், வலியவந்த விருந்தினரை வர வேற்பது நமதுதமிழ்ப்பண்பு. அவர்களையும் வரவேற்றுநன்றி கூறி விடை பெறுகிறேன். மாணவ நண்பர்களுக்கெல்லாம் நினைவிருக்கட்டும். புதன்கிழமை நம் கல்லூரி சரித்திரத்தில் ஒரு புனித நாள். புல்லுருவிகளின் விழி பிதுங்கும் நாள். தவறாமல் மாணவ நண்பர்கள் அனைவரும் கலந்து கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். வணக்கம்” என்று கூறி ரமேஷ் தன் பேச்சை நிறுத்தினான்.

ஒரு நல்ல திரைப்படத்தை டெலிவிஷனில் பார்த்து விட்டுத் திரும்பும் கூட்டம் போல் ரமேஷின் பங்களாவி லிருந்து மாணவர்கள் கூச்சலும் சும்மாளமுமாகப் புறப் பட்டுச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

6

பாபுவின் பதவித் துறவு

‘தன்னை ஒதுக்கும் தியாகம்—இதுவே இறைவன் மனிதனுக்கு அருளியுள்ள தலைசிறந்த ஞானமாகும்.

—கார்லைல்.

ரமேஷின் வீட்டில் மூர்த்தியின் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில், கல்லூரியிலும் வார்டன் பிரகாஷ் தலைமையில் பாபுவின் வீட்டிங் ஒன்று நடந்து கொண்டிருந்தது.

அவன் தன்னுடைய முக்கியமான சில கருத்துக்களை மாணவர்கள் மத்தியில் தெரிவிக்கவே அவ்வளவு அவசரமாக அன்றையக் கூட்டத்தைக் கூட்டியிருந்தான். பாபுவின் அழைப்பிற்கிணங்கி காலேஜ் திரண்டு வந்தது போல் ஏராளமான நண்பர்கள் கலந்து கொண்டிருந்தனர். ஆயினும் அவர்கள் எவ்வித ஆரவாரமோ, அவசரமோ காட்டாமல் அமைதியாகவே அமர்ந்திருந்தனர்.

பொய் மகஜர்களைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தான். இடைவேளை மணிக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த அவன் மணி அடித்ததும் நேராக முதல்வரின் அறையை அடைந்தான்.

முதல்வர் தன் அறையில் மும்முரமாக ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அறைவாசலில் ஸ்டூலில் அமர்ந்திருந்த பியூன் பொன்னுசாமி, “என்ன விஷயம்? ஐயாவைப் பார்க்கனுமா?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம்,” என்று கூறிய மூர்த்தி, ஒரு சிறு துண்டுக் கடிதத்தை பொன்னுசாமியிடம் கொடுத்து அனுப்பினான்.

சற்றைக் கெல்லாம் உள்ளேயிருந்து வெளியே வந்த பொன்னுசாமி மூர்த்தியிடம் “ஐயா உங்களை உள்ளே வரச் சொன்னாரு”, என்றான்.

முதல்வருக்கு வணக்கம் செலுத்தி விட்டு நின்ற மூர்த்தியை எதிரில் இருந்த நாற்காலியில் அமரும்படிக் கூறிய முதல்வர் “நானே உன்னைக் கூப்பிட்டு அனுப்ப வேண்டுமென்றிருந்தேன். நீயே வந்து விட்டாய். என்ன விசேஷம். பாபுமீது நீ செய்திருக்கிற துஷ்பிரசாரம் நல்ல குடு பிடித்திருக்கிறார் போலிருக்கே!” என்றார்.

உடனே மூர்த்தி, “மன்னிக்க வேண்டும் சார்; உங்களுடைய வாயிலிருந்து இப்படியொரு வார்த்தையை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. மற்றவர்கள் பொறுப்பில்லாமல் என்னைப் பற்றிப் பேசினால் தாங்கிக் கொள்வேன்; ஆனால் நீங்களே இப்படிப் பேசியது என் மனத்தைப் புண் படுத்தி விட்டது சார்” என்று மெதுவான குரலில் கூறினான்.

“நான் இப்போது என்ன சொல்லி உன் மனதைப் புண் படுத்தி விட்டேன் மூர்த்தி?” என்று முதல்வர் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

“ஒரு குற்றச்சாட்டு உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பற்றிய புலன் விசாரணையே ஆரம்பமாகவில்லை; அதற்குள் நீங்கள் தீர்ப்பு